

Ad svätga Urbana.

(Zapisal v ški Loki pri žgu Fr. Krmar.)

Ankat je jemu in fajmaster tuk presičjiga špaha de něj m^oga vsoga v faruški rajfnek det, tak de ga je m^oga nekej gor' v turon v ta male line det sesit. K' se je pa bar de ga na b' kšon kej krv, je mišnarje pa za vaha čes špoh pastar. Mišnar ga je pa se sam hodu krost, namejst' de b' ga miškov. Fajmaster je biv pa hmal spruobov de ga idon hodi krost, zatu⁺ k^oder je su gor' v turon paglièdat, vsak bart ga je blu men. Idej pa grie fajmaster h mišnarji pa mi reče: "Ti, kak' pa tu miškaš špoh?! Prejt sem biv gor' v turni pa sem vidu de ga skorej žè pú manka!" "Něj mag^očè?" se honavsko začud' mišnar. "Ja, gvišna resnica je, de ga rejs manka," prav' fajmaster. Idej pa nardi mišnar prov pravičon abras pa reče fajmasteri: "Ja, gšpat fajmaster, - zmal' s^odom anga de b' biv tat, - zatu bom su pa ta nuč v turon na vaha, morde ga znam dabet, - al' jeh b^o dabiv!" "Nž dobre!" pravjè fajmaster. "Buh ti dej srièca de b' ga rejs dabiv," - pa sa šli darnu v faruš.

Ta mišnar je biv pa kumšton, je su pa sam' tuk cajt v turon na vaha, daklièr se m' je zdel' de sa fajmaster na nogaš. Pol k' se m' je zdel' de fajmaster žè spie, je su pa se in darnu spat. Zjutrej pa lopu in zacahta vstane, pa grie v cièrku, pa vrame vse svetnike dol' z altarjè, pa na srejd' cièrke vse lopu v akruželca raspastar, (taku de sa wi in družga glièdal') jon faruoga patruona svätga Urbana

je pa na srejsda mišdnih pastar. Zdej je šu pa v turon, pa je dol' porrišu narrič' kruš ad tistga fajmastrouga špeha. Zdej ga je pa taku ra zrejrov, de je prov in vialok kruš špeha du svietni Urbani na r'oke, prov majkne krušičke ^{špeha} pa drugom svetnikam.

Tu pa zatú, de je blu glich tak' videt, kukor de b' sviet' Urban drugom svetnikam špeh talov, k' je jomu tukšon kruš v rok; zdej pa se taku sa bli svetnik' abarnen, de sa vsi rakiè prot neam' malil', glich tak' kukor de ga b' prasil': se, se! - Zdej pa k' se je dan narriedu je pa prec' mišdnor leatu v faruš pa je ke peropu: "Gospat fajmaster! - som žè dabiv tatu, som ga žiè! - le pejte v c'ierku pa ga b'te vidli!"

Zdej griesta s fajmasterom v c'ierku, pa zaglièdaje ^{fajmaster} "tatu" sa m' pa reakli: "Nò tok taku ti delas?" Zdej sa ga pa takule enmal' z nagro sunli, - je biv pa sviet' Urban žè masa čorri, se je pa kar na m' kop sosu! - Alè! - drug' dan je biv v tist' far' pa žiègnajni, - faroga patr'ona svietga Urbana pa v altarji nēj blu! Zdej je biv v tist' vas' pa in suster k' je biv glich k' srič' svietni Urbani prov pad'obon. Sa pa kar tistga najièl' de je šu namejst' svietga Urbana stat' v altar. Fajmaster sa pa pridval': "Sviet' Urban, pomagaj nam! Sviet' Urban, pomagaj nam!" K' sa bli tejga sus-tarja pa pejt z mišdam namaxal' de b' biv bol lep pol pa de b' bol lepú dišov, - sa ga začile pa tak' sakamínholske muhe šcipat, de b' narraj' kar zovpu k' b' smu! Zdej ga je začil' pa se svat prov tisčet, se pa nēj m'oga noč več premagat! Je pa skoču dol' z altarja, pa glich ke med babe! Zdej ga babe zamierkaja de je z mišdam namazan, sa je pa vvarle za jnom ga lizale jon vvalile: "O, sviet' Urban, kulk' s' medan! O, sviet' Urban, kulk' s' medan!" - tak rajt' dakli'er nejsa vsoga ablizale. - Svietga Urbana pa v tist' c'ierkvi namara se dōnes ^{v altarji} nemaja kukor se neam' zdi.

(Povedala l. 1908. Venkova Mica.)